

Gi&#n thay, chính nh&#ng k&# không bi&#t x&#u h&# y l&#i đang không ng&#ng rao gi&#ng chân lý, công lý và đ&#o lý.

T&# năm 1945, đ&#c bi&#t t&# năm 1954, ng&#&#i Vi&#t Nam, nh&#t là &# mi&#n B&#c và sau đó, t&# năm 1975, trong c&# n&#&#c, không ng&#t đ&#&#c/b&# giáo d&#c v&# lòng t&# hào. T&# hào v&# b&#n hay năm ngàn năm văn hi&#n. T&# hào v&# tài đánh gi&#c, h&#t gi&#c T&#ng đ&#n gi&#c Minh, gi&#c Thanh, gi&#c Chi&#m, r&#i cu&#i cùng, gi&#c Pháp và gi&#c M&#.

Ngoài ra, ng&#&#i Vi&#t Nam còn t&# hào v&# tài trí c&#a mình, bao g&#m c&# tài văn ch&#&#ng, v&#i nh&#ng tên tu&#i có th&# làm lu m&# truy&#n th&#ng l&#ng l&#y c&#a th&#i Ti&#n Hán và Th&#nh Đ&#&#ng bên Trung Qu&#c.

T&# hào. Lúc nào cũng t&# hào. Sách vi&#t v&# đ&#t n&#&#c và con ng&#&#i Vi&#t Nam lúc nào cũng ánh lên v&# s&# t&# hào. Có nh&#ng đi&#u t&# hào có th&#c và cũng có không ít nh&#ng đi&#u ch&# do t&#&#ng t&#&#ng.

Trung tướng Trần Phi H&#, Tư l&#nh Quân khu 9 trao danh hiệu Anh hùng LLVTND cho LLVT thành phố Cần Thơ.

Câu nói “ra ngô g&#p anh hùng” hay “nh&#u ng&#&#i ngo&#i qu&#c m&#&#c sáng ng&# đ&#y th&#y mình là ng&#&#i Vi&#t Nam” đ&#&#c l&#p l&#p l&#i t&# h&#c đ&#&#ng đ&#n các ph&#&#ng ti&#n truy&#n thông đ&#i chúng.

Tuy nhiên, theo tôi, đã đ&#n lúc nên có chính sách giáo d&#c ng&#&#i Vi&#t Nam v&# lòng x&#u h&#.

Th&#t ra, nói “theo tôi” là m&#t cách nói h&#i c&#&#ng đi&#u. R&#r&#ng, tôi không ph&#i là ng&#&#i đ&#u tiên và càng không ph&#i là ng&#&#i duy nh&#t nói lên đi&#u đó.

Tr&#&#c, t&# gi&#a th&#p niên 1980, đ&#o đi&#n Tr&#n Văn Th&#y đã nh&#n m&#nh vào nhu c&#u giáo d&#c lòng x&#u h&#. Trong cu&#n phim tài li&#u Chuy&#n t&# t&# n&#i ti&#ng, Tr&#n Văn Th&#y đã so sánh vi&#c giáo d&#c t&#i Nh&#t và t&#i Vi&#t Nam: Trong khi &# Nh&#t, m&#t qu&#c gia ti&#n b&# và giàu m&#nh nh&#t châu Á, tr&# em luôn đ&#&#c giáo d&#c là đ&#t n&#&#c c&#a h&# r&#t nghèo tài nguyên và b&# thua tr&#n m&#t cách nh&#c nh&#, thì t&#i Vi&#t Nam, m&#t qu&#c gia thu&#c lo&#i l&#c h&#u và nghèo đói nh&#t trên th&# gi&#i,

trẻ em luôn được giáo dục một cách đầy đủ: tài nguyên thì giàu có, lịch sử thì trù phú, con người thì anh hùng, tài trí thì vô song, v.v...

Cũng trong thập niên 1980, sau Chuyển đổi, trong bài “Nhìn từ xa... Tục ngữ”, nhà thơ Nguyễn Duy cũng nói đến hiện tượng “bãi biển tắm”, hèn nhát, “ngồi dưới hè” của người Việt Nam.

Ông cho rằng nguyên nhân lý: “xã hội thông minh / sao thất lạc trẻ con thất lạc”, “xã hội thất lạc sao thất lạc trẻ em”, “xã hội cũ / sao thất lạc Lân Ông”, “xã hội bao dung / sao thất lạc dân làng xã”, “xã hội công bằng / sao thất lạc vua / vua mách - vua lá - vua chôm - vua chĩa / vua không ngại - vua choai choai - vua nhát”. Nguyên nhân thực tế là nguyên nhân lý: Trong tuyên truyền, lúc nào cũng “hát đống ca”: “Ta là ta mà ta vẫn mê ta”, trong khi đó, trên thực tế, ai cũng biết: “Thần tượng ngạo xèo xèo phi hành mồm / lên thum thum tìm gan”.

Tuy nhiên, xin lưu ý: Trẻ Văn Thu và Nguyễn Duy không phải là nguyên nhân để tiên phê phán bãi biển và đất vẫn đất vẫn nhu cầu giáo dục lòng xã hội.

Ngày đầu tháng 10, các nhà nho cấp tiến đã nhún ra để đi đó. Trong các tác phẩm của mình, có Phan Chu Trinh lẫn Phan Bội Châu đều nói về cái ngu và cái hèn của người Việt Nam. Hãy thử đọc bài thơ của Phan Chu Trinh:

“Nhân dân nước Nam bấy giờ, ngu xuẩn như trâu như ngựa, tha hồ cho người ràng trói, cho người đánh đập, có miếng mà không dám kêu, gần chết mà không dám than thở.” (Trích theo Đặng Thai Mai, Văn học cách mạng Việt Nam đầu thế kỷ 20, nxb Văn Học, Hà Nội, 1974, tr. 85).

Việt Nam hiện nay là một quốc gia độc lập. Tuy nhiên, trên mặt hiện tượng, so với một bộ phận chung của thế giới cũng như so với chính tiềm năng và tiềm lực mà chúng ta có, có một hiện tượng khi chúng ta phải xã hội.

Cần xã hội và trình độ phát triển của Việt Nam hiện nay vẫn rất thấp không như so với thế giới mà còn so với các quốc gia láng giềng của chúng ta ở châu Á.

Cần xã hội và kho tàng cách giàu nghèo phi lý và bất nhân giữa thành thị và nông thôn, giữa cán bộ và người lao động bình thường không có quy định và thân thiện.

Cần xã hội và tinh thần vô kỷ luật, tham chí, rất kém văn hóa nhân nhân khắp nơi, công tác xã hội ngoài đời sống, cách làm việc khác cách đi lại.

Cần xã hội và sự hoành hành của nạn tham nhũng mồm miệng.

Cần xã hội và nguyên nhân hành xử của nhà cầm quyền: nhu cầu đi với nhu cầu ngoài, đức biết với Trung Quốc, nguyên nhân đức tài và tàn bạo ngay với nguyên nhân người tha thiết nhất đi với chủ quyền và sự toàn vẹn của Việt Nam.

Cần giáo dục về sức khỏe

Tác Giả: Nguyễn Hoàng Quốc

Thứ Tư, 24 Tháng 8 Năm 2011 06:37

Theo tôi, không chỉ người khỏe nên được xem là một đức hạnh của nhân loại thời nay.

Trong chúng ta nào đó, có thể nói, người Việt Nam hiện nay nên được chia thành hai loại: Loại biết khỏe và loại không biết khỏe.

Giống thay, chính những kẻ không biết khỏe này lại đang không ngừng rao giảng chân lý, công lý và đạo lý.